

In memoriam
prof. dr hab. n. med. Wiesław Gliński
 (1947–2013)

5 lipca 2013 roku zmarł nagle, w drodze do Kliniki, prof. dr hab. n. med. Wiesław Gliński, kierownik Kliniki Dermatologicznej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, były dziekan i prorektor tej uczelni, wieloletni prezes Polskiego Towarzystwa Dermatologicznego (PTD).

Śmierć prof. Glińskiego była niewątpliwie przedwczesna. Urodził się 18 lutego 1947 roku we Wrocławiu. Maturę uzyskał w Warszawie w 1964 roku i od razu podjął naukę na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Warszawie. Po ukończeniu studiów i odbyciu stażu podyplomowego rozpoczął pracę w Klinice Dermatologicznej, w której przez 42 lata przeszedł wszystkie szczeble kariery akademickiej – od stanowiska asystenta do profesora i 1 października 2007 roku został jej kierownikiem. Zainteresowanie dermatologią pojawiło się znacznie wcześniej. Już w czasie studiów, będąc członkiem Studenckiego Koła Naukowego, pracował pod kierunkiem prof. Andrzeja Langnera nad patogenezą łuszczycy.

W Klinice zajął się badaniami nad rolą odczynowości komórkowej w chorobach tkanki łącznej, których podsumowaniem była praca doktorska na temat zjawisk immunologicznych typu komórkowego w liszaju rumieniowatym i twardzinie, obroniona w 1974 roku. W latach 1974–1975 prof. Gliński przebywał na stypendium naukowym w uznanym amerykańskim ośrodku badawczym – *National Institutes of Health* w Betesdzie, gdzie zajmował się zarówno chorobami tkanki łącznej, jak i łuszczycą. Po powrocie do warszawskiej Kliniki pracował nadal nad rolą zjawisk immunologicznych w patogeniezie łuszczycy – zagadnieniem, które stało się przed-

miotem Jego pracy habilitacyjnej pt. „Nieprawidłowa czynność limfocytów i leukocytów wielojądrzastych jako odbicie ogólnoustrojowych zaburzeń immunologicznych w patogeniezie łuszczycy”. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk medycznych uzyskał w 1981 roku, natomiast wcześniej, w 1977 roku, został specjalistą dermatologiem. W 1988 roku prof. Gliński został docentem w warszawskiej Klinice Dermatologicznej, a w 1991 roku uzyskał tytuł profesora.

Badania nad patogenezą łuszczycy były kontynuowane podczas dwuletniego (1984–1986) pobytu prof. Glińskiego w Stanford University, w którym pracował jako *visiting professor* pod kierunkiem jednego z najznakomitszych znawców łuszczycy – prof. Eugene’a Farbera. Zainteresowania naukowe prof. Glińskiego dotyczyły również alergii, szczególnie jej mechanizmów i alergicznych chorób skóry, w tym pokrzywek i atopowego zapalenia skóry. Wyrazem tych zainteresowań były liczne publikacje naukowe oraz podręcznik „Alergologia dla lekarzy dermatologów”, napisany wspólnie z prof. Edwardem Rudzkiem, za który autorzy otrzymali nagrodę ministra zdrowia.

Poza głównymi kierunkami badań (choroby tkanki łącznej, łuszczycy, choroby alergiczne) prof. Gliński zajmował się również rzadkimi chorobami skóry i zespołami, o których posiadał wiedzę niemal encyklopedyczną. Brał udział w licznych badaniach finansowanych z grantów naukowych polskich i międzynarodowych, był promotorem wielu prac doktorskich i opiekunem prac habilitacyjnych, które także recenzował.

Dorobek naukowy prof. Glińskiego obejmuje 247 prac i publikacji książkowych, z czego 170 to prace eksperymentalne lub kliniczne, których duża część została opublikowana w renomowanych czasopismach zagranicznych. Brał udział w wielu zjazdach i konferencjach zarówno krajowych, jak i międzynarodowych, na których nie tylko wygłaszał referaty, lecz także przewodniczył sesjom naukowym.

Profesor Gliński rozumiał znaczenie współpracy między różnymi specjalnościami medycznymi i stąd Jego udział w zjazdach i konferencjach naukowych innych specjalności – immunologicznych, hematologicznych, a nawet biochemicznych. Za swoje osiągnięcia naukowo-badawcze otrzymywał wielokrotnie nagrody rektora oraz ministra zdrowia.

Drugą dziedziną pracy prof. Glińskiego była dydaktyka, zarówno studencka (w tym dla studentów anglojęzycznych), jak i podyplomowa – wykłady, seminaria i ćwiczenia, redakcja testów i przeprowadzanie studenckich egzaminów testowych z dermatologii, a także kierowanie specjalizacjami młodych adeptów dermatologii, wykłady na kursach dokształcających, które często organizował, udział i przewodniczenie specjalizacyjnym komisjom egzaminacyjnym i wiele innych działań mających na celu podnoszenie poziomu wiedzy młodych dermatologów. W latach 1994–1997 prof. Gliński uczestniczył, w ramach projektu TEMPUS, w tworzeniu programu do nauczania immunodermatologii. Za osiągnięcia w pracy dydaktycznej był wielokrotnie nagradzany przez rektora Akademii Medycznej w Warszawie.

Osobnym, niezwykle ważnym obszarem działalności prof. Glińskiego była praca organizacyjna – zarówno na rzecz uczelni, jak i środowiska dermatologicznego. Profesor Gliński był przez wiele lat członkiem Senatu, pracował w licznych komisjach senackich, m.in. niezwykle ważnych – Komisji ds. Dydaktyki, ds. Rozwoju Kadry Naukowej i ds. Nauki. W latach 1990–2002 był prodziekanem i dziekanem I Wydziału Lekarskiego, a następnie (2002–2008) prorektorem ds. nauki i prorektorem ds. klinicznych. Wszystkie te funkcje pełnił z pełnym zaangażowaniem, mając przede wszystkim na celu dobro uczelni. Za swoją działalność organizacyjną, dydaktyczną i naukową został odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Równie ważnym polem działalności organizacyjnej prof. Glińskiego było PTD, w którym w latach 1989–1995 był sekretarzem Zarządu Głównego, a w latach 1995–2008 (przez 4 kadencje) prezesem. W tym czasie zwrócono szczególną uwagę na problemy kształcenia młodej kadry dermatologicznej, opracowano nowoczesny program specjalizacji, opracowywano testy i przygotowano ogólnopolskie egzaminy specjalizacyjne z dermatologii i wenerologii oraz powołano Komisję Akredytacyjną oce-

nającą ośrodki dermatologiczne prowadzące specjalizacje. Z inicjatywy prof. Glińskiego i dr Anny Górkiewicz-Petkowskiej powołano CEDVA (*Central-Eastern European Dermatological and Venerological Association*), która reprezentowała interesy tej części Europy w EADV. Również w tym czasie PTD nawiązało współpracę z ESDR (*European Society for Dermatological Research*), co zapewniło wielu młodym polskim dermatologom możliwość czynnego udziału w pracach tego towarzystwa. Z inicjatywy prof. Glińskiego, przy pełnym poparciu Zarządu Głównego, PTD przyznawało wyróżniającym się młodym dermatologom stypendia i granty, które pozwalały im na udział w polskich i zagranicznych zjazdach naukowych. Jako prezes PTD prof. Gliński angażował się w organizowanie krajowych zjazdów naukowych oraz konferencji przygotowywanych przez różne sekcje PTD.

Jednym z najważniejszych dokonań prof. Glińskiego było stworzenie w 2006 roku Polskiej Akademii Dermatologii i Wenerologii, której głównym celem jest edukacja młodych adeptów dermatologii. Konferencje, które na ogół mają charakter interdyscyplinarny, odbywają się co roku i cieszą się ogromnym zainteresowaniem. Są wysoko oceniane i uważane za bardzo potrzebne przez uczestników – zarówno dermatologów, jak i lekarzy innych specjalności. Niestety, przygotowana przez Niego 8. Konferencja odbędzie się bez Jego udziału.

Zainteresowania prof. Glińskiego dotyczyły, poza medycyną, szeroko pojętej kultury (m.in. malarstwa, literatury), a także ekonomii i turystyki. Jego prawdziwą pasją były góry. Odbywał liczne wędrowki po Tatrach i innych górach świata. Zdobył Kilimandżaro, Aconcaguę (najwyższy szczyt Andów – 6961 m) oraz biwakował w Himalajach na wysokości prawie 7000 m. Wyprawy te dawały Mu zastrzyk energii do dalszej codziennej pracy lekarskiej.

Pogrzeb prof. Wiesława Glińskiego, który odbył się 10 lipca, był niezwykle uroczysty. Poza rodziną, uczestniczyli w nim: Poczci Sztandarowy oraz najwyższe władze i członkowie Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, przedstawiciele klinik i oddziałów dermatologicznych z całej Polski, przyjaciele i koledzy, współpracownicy z różnych okresów Jego życia oraz wdzięczni pacjenci. Profesor został pochowany na cmentarzu Powązkowskim, obok swojego ukochanego syna Stefana, który zginął tragicznie przed prawie 3 laty w lawinie w rejonie Morskiego Oka. Śmierć syna nie załamała prof. Glińskiego. Żył dalej i pracował dla dobra nas wszystkich.

Pamięć o prof. Wiesławie Glińskim pozostanie z nami na długie lata. Mamy również nadzieję, że Jego dzieło – konferencje Polskiej Akademii Dermatologii i Wenerologii – będzie kontynuowane.

Zespół warszawskiej Kliniki Dermatologicznej